

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 115/2024-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MAPIER INVEST, spol. s r.o.**, Herlianska 547, Vranov nad Topľou, IČO 36 504 971, zastúpenej JUDr. Janou Bajuzíkovou, advokátkou, Štefánikova 8, Michalovce, proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8Cb/13/2018-404 z 3. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8Cb/13/2018-404 z 3. júla 2023 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8Cb/13/2018-404 z 3. júla 2023 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súdu Vranov nad Topľou na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Vranov nad Topľou **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **799,36 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Ústavnému súdu bola 21. septembra 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, doplnená písomným podaním doručeným 6. marca 2024, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Napadnuté uznesenie žiada zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou stranou v označenom konaní o zaplatenie 17 000 eur s príslušenstvom a zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 50 eur denne od 10. apríla 2014 do zaplatenia. Okresný súd v danej veci rozhodol rozsudkom č. k. 8Cb/13/2018-304 z 8. januára 2021 tak, že konanie v časti istiny 17 000 eur s príslušenstvom zastavil a v časti 101 334,44 eur žalobu zamietol. Samostatným výrokom rozsudku priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca podal proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 5Cob/4/2022-353 zo 17. mája 2022. Svojím výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch a sťažovateľke priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Následne okresný súd rozhodol prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky o výške náhrady trov konania uznesením č. k. 8Cb/13/2018-384 z 27. marca 2023 tak, že sťažovateľke priznal trovy právneho zastúpenia v sume 2 763,10 eur. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že za základ tarifnej odmeny považoval sumu 17 000 eur, z ktorej vypočítaval odmenu za jeden úkon právnej služby, a to aj po čiastočnom späťvzatí žaloby v časti 17 000 eur vykonanom 29. mája 2019. Nestotožnil sa s názorom, že po späťvzatí žaloby v časti 17 000 eur bola výpočtovým základom pre účely náhrady trov konania adekvátna suma zmluvnej pokuty, pretože podľa názoru súdu bola podstatná výška peňažného plnenia v čase začatia poskytovania právnych služieb s poukazom na závery uvedené v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 202/2018 z 27. septembra 2018.

3. Proti uzneseniu o výške náhrady trov konania sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľky zamietol a, naopak, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania, v dôsledku čoho došlo k zníženiu priznanej náhrady trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v sťažnosti namieta svojvoľnú a ústavne neakceptovateľnú úvahu okresného súdu, ktorá smeruje k záveru, že predmetom poskytovania právnych služieb na jej začiatku bola len istina v sume 17 000 eur, pričom nárok na zmluvnú pokutu súd zrejme považoval za príslušenstvo pohľadávky. Ďalej okresnému súdu vytýka aj to, že v rámci sťažnostného konania sa protistrana vyjadrila k jej sťažnosti, pričom toto jej vyjadrenie jej nebolo dosiaľ doručené ani len na vedomie. Závažnosť tohto pochybenia je znásobená tým, že okresný súd nezdôvodnil, prečo vôbec zasielal jej sťažnosť protistrane, a aj tým, že argumentáciu protistrany prevzal do odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia, čím malo dôjsť k porušeniu princípu kontradiktórnosti s poukazom na závery uvedené v ňou citovaných rozhodnutiach ústavného súdu (III. ÚS 220/2018, IV. ÚS 16/2021, IV. ÚS 202/2018), ako aj zásady rovnosti strán v konaní. Zároveň okresnému súdu vytýka skutočnosť, že okresný súd v rámci sťažnostného konania (o spornej výške náhrady trov konania) vzal za výpočtový základ sumu 17 000 eur, pričom rozdiel medzi ňou uplatnenou sumou trov konania a priznanou skorším rozhodnutím vyššej súdnej úradníčky predstavoval sumu necelých 1 300 eur, ktorý podľa jej názoru mal byť použitý ako výpočtový základ. Analogicky argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, ako aj ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 146/2019. Rovnako namieta, že okresný súd priznal protistrane nárok na náhradu sťažnostného konania bez toho, aby riadne odôvodnil svoj záver, preto ho aj z tohto dôvodu považuje za arbitrárne, porušujúce jej označené práva. Z uvedených dôvodov sťažovateľka

považuje napadnuté uznesenie za prejav svojvôle, exces, ktorým okresný súd zasiahol do jej označených práv.

5. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 115/2024-24 z 20. marca 2024 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

6. Následne ústavný súd 23. apríla 2023 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti a oznámenie, či súhlasia s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. V rovnaký deň písomne upovedomil zúčastnenú osobu (žalobcu v napadnutom konaní) o jeho práve vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Vyjadrenie okresného súdu č. k. Spr 13/2024-21 z 3. mája 2024 bolo ústavnému súdu doručené 6. mája 2024, dotknutý súdny spis 9. mája 2024. Okresný súd vo svojom vyjadrení odkázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne, s ktorým sa stotožnil.

8. Zákonná sudkyňa v podstatnom v súvislosti s namietaným porušením princípu kontradiktórnosti a rovnosťou strán v konaní poukázala na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 16/2021 z 20. apríla 2021, z ktorého citovala relevantnú časť, ktorá pojednáva o tom, že v sťažnostnom konaní sa rovnako primerane uplatňuje princíp kontradiktórnosti, hoci § 239 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) to explicitne nezakotvuje. V nadväznosti na uvedené považovala zaslanie sťažnosti protistrane za splnenie tohto princípu a bola toho názoru, že rovnosť účastníkov bola zachovaná. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že nemala možnosť sa oboznámiť s vyjadrením protistrany v rámci sťažnostného konania, citovala Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku, ktorý vzhľadom na to, že ide o sťažnostné konanie, ako rýchly a efektívny prostriedok nápravy, pre udržanie štandardu rovnosti zbraní v konaní a naplnenie práva na spravodlivý proces nevyžaduje od súdu zadávať repliku.

9. K vecným námietkam týkajúcim sa nesprávneho výpočtového základu pre výpočet tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby zákonná sudkyňa poukázala na vyúčtovanie sťažovateľky (č. l. 363 súdneho spisu), ktorá sama určila základnú sadzbu tarifnej odmeny sumu 336,96 eur, z čoho je zrejmé, že za základnú tarifnú hodnotu za úkony vykonané do 6. júna 2019 považovala sumu 17 000 eur, a nie aj sumu zmluvnej pokuty. Po čiastočnom späťvzati žaloby žiadala následne priznať odmenu za jeden úkon právnej služby sumu 625,73 eur, teda zo základnej tarifnej hodnoty 101 334,44 eur, do ktorej okrem výšky zmluvnej pokuty zarátala aj príslušenstvo (úrok z omeškania). Sťažovateľke vytkla, že ani v rámci jej sťažnosti nežiadala aplikovať § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľka len poukázala na rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 146/2019 z 19. novembra 2019 o účelnosti trov, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/17/2010, 3Cdo/214/2010, v ktorých bol prijatý záver, že pre účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, keď advokát začal služby

poskytovať, s čím sa okresný súd vysporiadal v odôvodnení napadnutého uznesenia. Sťažovateľka v sťažnosti pred okresným súdom neargumentovala potrebou aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky, túto argumentáciu uplatnila až v konaní pred ústavným súdom, preto sa súd s ňou nemohol v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia riadne vysporiadať.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k prijatej sťažnosti nevyužila v lehote určenej ústavným súdom a ani do rozhodnutia o tejto sťažnosti.

III.3. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka sa k doručenému stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním doručeným 17. júla 2024. K námietke o nepotrebnosti tzv. dupliky uviedla, že okresný súd nevysvetlil, či po podaní sťažnosti indikoval možnosť zmeniť rozhodnutie v neprospech protistrany, alebo či existovala iná relevantná skutočnosť odôvodňujúca naliehavosť ponechania priestoru na opozitné vyjadrenie. Tým *de facto* vyčíta automatické posielanie jej sťažnosti na vyjadrenie protistrane. Ďalej taktiež vyčíta okresnému súdu, že nevysvetlil, či úkon právnej služby – vyjadrenie protistrany k sťažnosti – podrobil skúmaniu podmienok na (ne)priznanie náhrady trov konania. K námietke nesprávneho určenia výpočtového základu a vysvetleniu súdu, že súd vychádzal z jej vyčíslenia náhrady trov konania, uvádza, že tento argument neobstojí, pretože súd mal povinnosť vychádzať z obsahu spisu. Takisto namieta, že jej nesprávne vyčíslenie výpočtového základu bolo dané tým, že ju súd uviedol do omylu, keď zmluvnú pokutu považoval za príslušenstvo pohľadávky. Uvedené však neznamená, že súd nemal povinnosť priznať jej trovy konania v takej výške, ktorá vyplývala zo súdneho spisu. Pri už opísaných kumulovaných pochybeniach okresného súdu výslovné vyžadovanie aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky nebolo nevyhnutné.

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

14. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov teda musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo

v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

15. Ústavný súd zároveň pripomína, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

16. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto ústavný súd posudzoval aj sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie okresného súdu.

17. Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je dôvodná. Vo veci konajúci súd zlyhal pri poskytovaní súdnej ochrany, v dôsledku čoho došlo k neprípustnému zásahu do označených práv sťažovateľky. Okresný súd sa dopustil viacerých pochybení, ktoré následne vyústili do vydania napadnutého uznesenia, preto ich ústavný súd musel v rámci odôvodnenia tohto nálezu rozdeliť do viacerých okruhov.

IV.1. K námietke kontradiktórnosti a rovnosti strán konania podľa čl. 6 ods. 1 ústavy:

18. Ústavnému súdu je známa judikatúra, na ktorú okresný súd poukázal vo svojom vyjadrení, rovnako aj citovaný komentár k Civilnému sporovému poriadku. Zásada kontradiktórnosti v okolnostiach veci bola čiastočne naplnená v tom, že okresný súd zaslal sťažnosť sťažovateľky na vyjadrenie protistrane, ktorá však zaujala k nemu stanovisko s právnou argumentáciou týkajúcou sa výšky výpočtového základu v posudzovanej veci, spolu s návrhom na priznanie nároku na náhradu trov sťažnostného konania. Toto vyjadrenie protistrany okresný súd nezaslal sťažovateľke ani len na vedomie a rozhodol o jej podanej sťažnosti, ktorú zamietol, a protistrane priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania v sume 419,35 eur.

19. Vzhľadom na uvedený postup okresného súdu a výsledok sťažnostného konania, ktorým bola uložená povinnosť sťažovateľke uhradiť trovy sťažnostného konania, podľa názoru ústavného súdu bolo potrebné pre zachovanie zásady kontradiktórnosti, ako aj princípu rovnosti strán konania potrebné preposlať toto vyjadrenie protistrane, pretože okresný súd rozhodol o novej povinnosti sťažovateľky uhradiť trovy sťažnostného konania (požadovanej vo vyjadrení k sťažnosti) bez toho, aby mala možnosť sa k uplatneným trovám protistrany vyjadriť.

20. Obsahom princípu rovnosti zbraní je požiadavka, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju argumentáciu za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana (napr. rozhodnutie vo veci De Haes a Gijssels proti Belgicku z 24. 2. 1997, sťažnosť č. 19983/92, bod 53). Uvedené platí o to viac v prípadoch, ak súd na takomto vyjadrení postaví svoje rozhodnutie, prípadne z neho čerpá. Okresný súd v posudzovanom prípade znemožnil sťažovateľke zaujať stanovisko k obsahu vyjadrenia protistrany k jej uplatnenej požiadavke na priznanie náhrady trov sťažnostného konania.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, došlo k porušeniu sťažovateľkinho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v jeho parciálnej časti princípu rovnosti zbraní a rovnako aj v súvisiacej časti princípu kontradiktórnosti.

IV.2. K trovám sťažnostného konania:

22. Okresný súd potrebu priznať trovy sťažnostného konania v napadnutom uznesení odôvodnil stroho konštatovaním, keďže súd sťažnosť sťažovateľky zamietol, priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu sťažnostného konania (bod 27 napadnutého uznesenia) bez toho, aby posúdil, či sú predpoklady na priznanie takéhoto nároku splnené, najmä či v okolnostiach veci išlo o odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (§ 251 CSP). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že vyjadrenie k sťažnosti považoval za písomné podanie na súde týkajúce sa veci samej, pričom vychádzal z tarifnej hodnoty vo veci samej, za ktorú považoval len istinu v sume 17 000 eur (bod 31 napadnutého uznesenia).

23. Posúdenie uplatneného nároku na náhradu trov sťažnostného konania je nesprávne, pretože vyjadrenie k sťažnosti pri rozhodovaní o výške náhrady trov rozhodne nemožno považovať za úkon vo veci samej, pretože konanie vo veci samej už bolo právoplatne skončené. Navyše, k otázke trov právneho zastúpenia pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania už ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zaujal stanovisko.

IV.3. K základnej sadzbe tarifnej odmeny:

24. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky pokiaľ nie je určené inak, za tarifnú hodnotu sa považuje výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

25. Vychádzajúc z obsahu žalobného návrhu, v danom prípade predmetom súdneho sporu bola istina v sume 17 000 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania od 10. apríla 2014 do zaplatenia a zmluvná pokuta v sume 50 eur denne od 10. apríla 2014 do zaplatenia.

26. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 8Cb/13/2018-304 z 8. januára 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 17 000 eur s prísl. zastavil, v časti o zaplatenie sumy 101 334,44 eur žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia tohto rozsudku je možné konštatovať, že zmluvná pokuta predstavovala sumu 93 500 eur a príslušenstvo sumu 7 834,44 eur (pozri bod 8 rozsudku okresného súdu), ktoré sa zmätočne premietlo do jeho výrokov, pretože v časti o zaplatenie 101 344,44 eur je zahrnutá aj suma príslušenstva (úroku z omeškania), konanie o ktorom bolo prvým výrokom rozsudku zastavené.

27. Následne okresný súd rozhodoval o výške náhrady trov konania, pričom nesprávne určil výpočtový základ pre účely určenia výšky náhrady trov konania. Za tarifnú hodnotu nesprávne považoval len istinu v sume 17 000 eur, keď zmluvnú pokutu zjavne nesprávne považoval za príslušenstvo pohľadávky. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že okresný súd pri rozhodovaní

o trovách konania konal v rozpore s platným právom. Okresný súd neospravedlňuje ani skutočnosť, že sťažovateľka sama nesprávne určila tarifnú hodnotu, pretože platí pravidlo *iura novit curia*.

28. Vzhľadom na uvedené pochybenia, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu o výške náhrady trov konania, ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením (bod 1 výroku nálezu).

29. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

30. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

V.

Trovy konania

31. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila nárok na náhradu trov konania v sume 530,86 eur. V rámci stanoviska k vyjadreniu najvyššieho súdu a rovnako zúčastnenej osoby zo 7. júna 2024 si sťažovateľka za tento úkon nárok na náhradu trov konania uplatnila tak, že v súhrne žiadala priznať sumu 959,24 eur.

32. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky pozostávajúcu z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby. Za dva úkony uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) patrí odmena v sume dvakrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 12,52 eur. Za úkon vo veci samej (stanovisko) vykonaný v roku 2024 patrí odmena v sume 343,26 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 13,73 eur.

33. Ústavný súd tak priznal náhradu trov konania v sume 799,36 eur (bod 3 výroku nálezu).

34. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

35. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2024

Peter Molnár
predseda senátu